

Arrest

nr. 122 664 van 17 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENO loco advocaat J. BAELEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine te zijn. U bent gescheiden en heeft één minderjarige zoon.

U bent afkomstig uit Talas, gelegen in het noorden van Kirgizië.

In 2008 verhuisde u van Talas naar Bishkek. In Bishkek verbleef u tot 10/02/2010.

Hierna woonde u in Jalalabad waar u via uw vriend (U.T.), een etnische Oezbeek, een voedingswinkel kon huren en uitbaten.

U verbleef in Jalalabad gedurende drie en een halve maand.

Uw problemen in Kirgizië begonnen toen de revolutie in april 2010 plaatsvond.

Op 06/04/2010 bevond u zich in Bishkek om inkopen te doen voor uw winkel in Jalalabad. Die avond werd u opgebeld door uw vriend (U.T.). Hij vertelde u dat er onlusten plaatsvonden in Talas en dat deze zich de volgende dag naar Bishkek zouden verspreiden. Hij zei u dat jullie gemeenschappelijke vriend Abdullah Jusupov in dit verband een job voor jullie had. Hij verzocht om ergens in Bishkek samen te komen te om hier verder over te spreken.

U ontmoette (U.T.) vervolgens. Bij deze ontmoeting was ook uw vriend (E.K.), eveneens een etnische Oezbeek, aanwezig. Er werd u verteld dat (J.) burgerwachten zocht om de orde te handhaven. (J.) werkte hierbij samen met (T.) (leider van de politieke partij Ata-Meken), (S.) (deputee van (T.)) en (M.) (werkzaam voor staatsveiligheid). U stemde met het voorstel in.

Op 07/04/2010 werd u bewapend en begaf u zich samen met (U.T.) en (E.K.) naar het kantoor van Djanisha Bakiev, verdreven er de aanwezige wachtposten en bezetten het kantoor. Jullie verklaarden dat het gebouw in opdracht van (M.) staatseigendom was geworden. (J.) en (M.) arriveerden hierna. (M.) nam dozen met geheime documenten mee en vertrok. Uw vrienden en u bleven het gebouw bewaken tot de volgende morgen. Daarna leverde u uw wapen in en hernam u uw gewone leven.

Op 06/05/2010 werd u in Jalalabad opgezocht door (U.T.) en (E.K.). Ze bleven even en vertrokken dan naar het dorp Suzak (gelegen nabij Jalalabad) vanwaar zij afkomstig waren.

Op 14/05/2010 braken er onlusten uit in Jalalabad.

Op 15/05/2010 nam het geweld toe en uw winkel, waar voornamelijk Oezbeken tewerkgesteld waren, werd door Kirgiezen aangevallen. De winkel werd in brand gestoken. U belde (U.T.) op, die u hierna ophaalde en naar Suzak bracht.

Suzak was in handen van Oezbeken en het was er, gezien uw Kirgizische origine, gevaarlijk om er te verblijven. Jullie werden er bovendien gewantrouwd omdat jullie zich verplaatsten met een zwarte BMW en omdat (U.T.) en (E.K.) kort ervoor vanuit Bishkek naar Jalalabad waren gekomen. Het werd gezien alsof jullie de onlusten hadden aangezet.

Op 16/05/2010 verliet u Suzak en keerde u terug naar Bishkek. Daar dook u onmiddellijk onder bij een vriend.

Op 20/05/2010 werd u opgezocht door (U.T.). Hij vertelde u dat er door de autoriteiten drie beschuldigingen tegen jullie waren geuit. Te weten de plundering van het kantoor van Bakiev, het aanzetten van de onlusten in Jalalabad en de moord op mollah Murat Ali Adzji.

Wat deze laatste beschuldiging betreft vertelde (U.T.) u dat hij samen met (E.K.) de mollah had ontvoerd en vermoord. Dit in opdracht van (M.).

Aangezien u altijd met (U.T.) en (E.K.) had opgetrokken werd u ook hiervan beschuldigd.

Daarbij had (M.) zich tegen jullie gekeerd en beschuldigde hij jullie zelf van de moord.

(U.T.) verklaarde daarnaast dat (E.K.) tijdens de onlusten in Jalalabad was gedood.

Hij raadde u aan het land te verlaten.

Op 21/07/2010 vertrok u vanuit Bishkek met een wagen naar Moskou. Daar verbleef u één nacht. Vervolgens nam u een minibus die u vanuit Moskou naar België bracht.

Op 29/07/2010 kwam u in België aan.

Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Kirgizië officieel wordt gezocht.

Dit omwille van drie beschuldigingen: de plundering van het kantoor van Bakiev, het aanzetten van de onlusten in Jalalabad en de moord op de bekende mollah Murat Ali Adzji.

De feiten zouden zich allen, in het verlengde van elkaar, hebben voorgedaan in het kielzog van de revolutie.

Uw beide vrienden, (U.T.) en (E.K.), zouden eveneens van deze zaken beschuldigd zijn.

(M.) speelde hierbij een centrale rol. Hij was betrokken bij de oprichting van de burgerwacht waar u tot toetrad, hij zou de moord op de mollah beraamd hebben en hij zou u mede hebben beschuldigd van diezelfde moord.

Welnu, er dient hieromtrent te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de ontvoering en moord op Murat Ali Adzji botsen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

U verklaarde wat dit betreft dat de **mollah** tussen 20/04/2010 en 25/04/2010 werd ontvoerd en vermoord.

U beweerde dat uw beide vrienden **(U.T.) en (E.K.)** verantwoordelijk waren voor de moord. Zij zouden daarbij hebben gehandeld **in opdracht van (M.)**.

U verklaarde dat zij de mollah hadden ontvoerd om **twee miljoen dollar** van hem te bekomen.

Uw vrienden zouden de mollah gedurende **drie dagen** hebben vastgehouden en dan hebben **vermoord**.

U beweerde dat u, vanwege uw banden met (U.T.) en (E.K.), eveneens **officieel werd beschuldigd van de moord** (CGVS p.11-12).

Tot zover uw verklaringen.

Na onderzoek werd vastgesteld dat deze uiteenzetting op meerdere essentiële punten afwijkt van de informatie die het Commissariaat-generaal inwon over deze gebeurtenis.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het gaat om **ex-moefti** Murataly Azhy Zhumanov. Deze voormalige moefti werd in de nacht van 20 op 21 april 2010 ontvoerd. Zijn ontvoerders vroegen daarbij de som van **één miljoen dollar**.

De ex-moefti kon aantonen dat hij zoveel geld niet had en werd aldus **op 21/04/2010**, de dag volgend op zijn ontvoering, weer **vrijgelaten**.

Ongeveer twee maanden na zijn ontvoering, **op 07/07/2010**, **overleed** de moefti.

Volgens sommige bronnen overleed hij na een chronische ziekte, volgens andere bronnen ten gevolge van zijn verwondingen opgelopen bij de ontvoering.

Vier personen werden vervolgens **beschuldigd van de ontvoering** op de voormalige moefti en veroordeeld tot gevangenisstraffen: **(A.A.), (A.Y.), (D.O.) en (A.S.)**.

(A.A.), een kolonel van de MVD, werd daarbij verantwoordelijk gehouden voor het **beramen** van de ontvoering.

Het Commissariaat-generaal vond verder geen informatie over een andere strafzaak of een ander proces met betrekking tot de ontvoering van Murataly Azhy Zhumanov.

Kortom, uit dit alles blijkt dat u niet op de hoogte bent van de kernelementen rond de ontvoering van Murataly Azhy Zhumanov.

Dit doet afbreuk aan uw verklaring dat u in deze zaak van betrokkenheid word verdacht.

Uit het voorafgaande blijkt bovendien dat uw bewering dat u (en uw vrienden) officieel worden beschuldigd in deze zaak onjuist is. Andere personen werden beschuldigd (en veroordeeld) voor deze ontvoering.

Deze vaststellingen raken de kern van uw vervolging. Zij tasten mede uw algemene geloofwaardigheid aan.

Wat deze algemene geloofwaardigheid betreft werd aansluitend vastgesteld dat uw reisroute ongeloofwaardig is waardoor er aanleiding is te veronderstellen dat u op legale wijze met een Kirgizisch reisdocument naar België bent gereisd.

U beweerde wat uw reisroute betreft dat u na een kort verblijf in Moskou met een minibus naar België werd gebracht. U verklaarde hierbij dat u via Polen de Europese Unie bent ingereisd.

Wat dit betreft werd echter vastgesteld dat u niet kon verklaren hoe u, gezien uw gebrek aan reisdocumenten, deze grens had kunnen passeren.

U verklaarde louter dat alles door de chauffeur geregeld werd. Wat er juist geregeld werd weet u echter niet.

U beweerde bovendien dat er met de smokkelaar geen afspraken waren gemaakt in het geval u aan de grens gevat zou worden (CGVS p.6-7).

Dit alles is echter ongeloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de manier waarop u de grens kon passeren. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het daarbij onwaarschijnlijk dat hij zijn klant hiervan niet op de hoogte heeft gebracht. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde ongeloofwaardig.

Het doet dan ook vermoeden dat u op een andere manier, mogelijks met gebruik van een Kirgizisch reispaspoort, naar België bent gekomen.

Het spreekt voor zich dat een dergelijk document en een dergelijke reiswijze eveneens afbreuk zouden doen aan uw vervolging.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 januari 2013 (*sic*) gericht tegen de beslissing van 5 december 2014 een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *juncto* het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zie p. 3).

Verzoeker stelt vooreerst dat (zie p. 3) hij in het Rijk op 29 juli 2010 een asielaanvraag indiende, dat hij op het Commissariaat-generaal werd verhoord op 16 maart 2013 dat bij beslissing van 5 december 2013, zijnde niet minder dan 3,5 jaar na zijn asielaanvraag, aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Dit kan volgens verzoeker bezwaarlijk aanzien worden als een zorgvuldig handelen.

Hij haalt aan dat hij in België een nieuw leven heeft opgebouwd en sinds jaren werkt en dus niet ten laste is van de sociale zekerheid.

Hij wijst op artikel 23 van de EG Richtlijn 2005/85 die stelt dat de Lidstaten ervoor zorgen dat indien binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de asielzoeker minstens in kennis wordt gesteld van het uitstel of op zijn verzoek informatie ontvangt over de nog te verwachten duur.

Hij stelt dat om te waarborgen dat de bescherming tegen de mogelijkheid om dossiers bewust niet te behandelen in periodes van onzekerheid en instabiliteit in het land van herkomst, de commissaris-generaal alle beslissingen binnen een redelijke termijn moet nemen.

Het is volgens hem moeilijk te verdedigen om *mutatis mutandis* alle dossiers uit Syrië een goede drie jaar te laten liggen in de hoop dat de veiligheidssituatie daar verbetert om vervolgens jaren na datum, de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Volgens verzoeker is deze handelwijze van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig en is de enige wijze waarop dit hersteld kan worden de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert aan dat (zie p. 4) zelfs indien geoordeeld wordt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een vervolgingsvrees koestert in de zin van het Vluchtelingenverdrag, hij in het licht van diens achtergrond en het etnisch conflict tussen Kirgiezen en Oezbeken in Kirgizië, wél degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gezien het manifest reëel risico op ernstige schade in zijn hoofdte bij terugkeer. Hij haalt voormeld artikel aan en wijst op zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor etnisch geweld.

Hij voert aan dat zijn vraag om subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal nooit werd onderzocht maar in de bestreden beslissing hem zonder meer de subsidiaire bescherming geweigerd werd en dat in het administratief dossier geen enkel SRB-rapport of Ambtsbericht aanwezig is omtrent de actuele situatie in Kirgizië.

Hij wijst erop dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk zijn vrees voor geweld heeft vermeld inzake het geschil tussen etnisch Oezbeken en Kirgiezen in het licht van diens contacten met diens Oezbeekse vrienden en Oezbeekse werknemers.

Hij verwijst naar rechtsspraak van het EHRM, naar verslagen van 29 maart 2012 en 11 juni 2013 van "Amnesty International" die ernstige mensenrechtenschendingen signaleren begaan tegen etnische Oezbeken in Kirgizië en voegt eraan toe dat hij, etnisch Kirgies, gezien diens nauwe banden met etnische Oezbeken, als "landverrader" wordt bestempeld wat hem ook kwetsbaar maakt voor arbitraire behandeling in Kirgizië.

Hij besluit dat in het licht van wat voorafgaat, de zaak naar de commissaris-generaal dient te worden teruggestuurd voor een onderzoek naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal met het oog op de beoordeling van de vraag van verzoeker om subsidiaire bescherming.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het artikel *"Will there ever be justice? Kyrgyzstan's failure to investigate June 2010 violence and its aftermath"* van "Amnesty International" van 11 juni 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal een onzorgvuldig handelen ten laste legt, omdat deze van hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert bij beslissing van 5 december 2013, zijnde niet minder dan 3,5 jaar na zijn asielaanvraag in België op 29 juli 2010,

Hij voert aan dat, om te waarborgen dat de bescherming tegen de mogelijkheid om dossiers van asielzoekers bewust niet te behandelen in periodes van onzekerheid en instabiliteit in hun land van herkomst, de commissaris-generaal alle beslissingen binnen een redelijke termijn moet nemen.

Volgens verzoeker is dit niet gebeurd en is de enige wijze waarop dit hersteld kan worden de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal van verzoeker weigert de vluchtelingenstatus te erkennen omdat (i) diens verklaringen over de ontvoering van en de moord op Murat Ali Adzji in strijd zijn met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die hij toevoegt aan het administratief dossier, en (ii) diens verklaringen aangaande zijn reisroute niet aannemelijk zijn en evenmin in overeenstemming met informatie in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen deze motieven.

Daar deze motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, worden ze door de Raad overgenomen en leiden tot het besluit dat het relaas ongeloofwaardig is.

In acht genomen het feit dat de door verzoeker ingeroepen gebeurtenissen om zijn land van herkomst te ontvluchten, uit de band springen van het alledaagse der dingen, kan er volgens de Raad in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat deze bepalende ervaringen dermate in zijn geheugen gegrift staan dat hij daar, ongeacht het tijdsverloop, in een later stadium, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij enig nadeel heeft ondervonden van het feit dat er tussen het indienen van zijn asielaanvraag en het nemen van de beslissing 3,5 jaar verlopen is.

Dat verzoeker inmiddels zijn leven in België heropgebouwd heeft en niet ten laste is van de Belgische sociale zekerheid, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De graad van integratie in België, noch het tijdsverloop is relevant voor de beoordeling van de asielaanvraag.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient trouwens ook niet getoetst te worden aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas of een lange asielprocedure kunnen ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker liet gelden dat hij tijdens zijn verhoor op het commissariaat-generaal (zie p. 9) verklaarde dat de Kirgiezen hem als Oezbeek beschouwen omdat de werknemers en klanten van zijn winkel in Jalalabad vooral Oezbeken waren.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift een artikel bij van "Amnesty International" waaruit volgens hem blijkt dat er in Kirgizië sprake is van geweld tegen etnische Oezbeken.

De Raad verwijst vooreerst naar het besluit dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig bevonden werd. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde een Kirgizisch staatsburger te zijn, van Kirgizische origine. Aan zijn bewering dat de Kirgiezen hem als Oezbeek beschouwen omdat de werknemers en klanten van zijn winkel in Jalalabad, vooral Oezbeken waren, wordt geen geloof gehecht daar hoger is komen vast te staan dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoeker (zie de "vragenlijst", rubriek 3.5) enkel stelt dat er chaos ontstond tussen Oezbeken en Kirgiezen, hetgeen niet betekent dat hij door de Kirgiezen als Oezbeek werd beschouwd.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Kirgizië, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzingen naar rechtsspraak van het EHRM en naar een verslag van 11 juni 2013 van "Amnesty International", die ernstige mensenrechtenschendingen zouden signaleren begaan tegen etnische Oezbeken in Kirgizië, tonen niet aan dat er in Kirgizië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zo handelt het bij het verzoekschrift gevoegde artikel van "Amnesty International" van 11 juni 2013 over "*Kyrgyzstan's failure to investigate June 2010 violence and its aftermath*" en bespreekt het artikel de gebeurtenissen naar aanleiding van 10 juni 2010 in Osh en enkele individuele gevallen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE